

Posudek diplomové práce

Tomáše Politzera

Evropský soud pro lidská práva:

řízení o přijatelnosti a podmínky přijatelnosti individuální stížnosti k meritornímu projednání

Předložená diplomová práce se zabývá velmi aktuálním a zajímavým tématem, které má navíc značný praktický dopad. Předkladatel práce se však nevěnuje pouze obecnému popisu fungování institucionálního kontrolního mechanismu v oblasti lidských práv na regionální evropské úrovni, ale zabývá se zejména procesními a dalšími aspekty projednávání individuálních stížností u Evropského soudu pro lidská práva. Narozdíl od řady diplomových prací se diplomant zabývá velmi důležitou a zajímavou dílčí materií a prokazuje, že práce směřující do hloubky problému jsou mnohem zajímavější pro zpracovatele i čtenáře než po povrchu klouzající kompilace, s nimiž se lze stále ještě velmi často setkat, a to i u prací rigorózních. Práce je přehledně členěna a autor v ní nejprve podává stručnou charakteristiku kontrolního mechanismu, poté poměrně detailně pojednává o náležitostech podání individuální stížnosti a zabývá se vybranými procesními otázkami a ve třetí části, která je podle jeho vlastních slov jádrem práce, uvádí jednotlivé podmínky přijatelnosti individuální stížnosti s tím, že u každou podmínku ilustruje několika vybranými rozhodnutími z bohaté judikatury štrasburského soudu. Procesní aspekty posuzuje diplomant z hlediska platné právní úpravy. Kritickému hodnocení však nepodrobuje pouze stávající úpravu, stejně tak si všímá rovněž plánovaných změn, které přináší Protokol č. 14 Úmluvy.

Práce po obsahové i formální stránce splňuje požadavky kladené na diplomové práce a v mnohém je dokonce překračuje. Autor potvrzuje, že je schopen přehledně analyzovat a syntetizovat poznatky, standardně pracuje s primárními i sekundárními právními zdroji, standardně je cituje a dokládá přitom, že se seznámil s dostatečně reprezentativní judikaturou, a s monografickou i časopiseckou tvorbou v dané oblasti. Z práce je rovněž zjevné, že se diplomant s problematikou, kterou popisuje, seznámil i z praktické stránky, jako paralegal významné české advokátní kanceláře.

K samotné práci lze mít relativně málo připomínek. Nicméně nikdo není dokonalý, a tak ani natolik zdařilá práce, není prosta několika drobnějších nedostatků. Kromě několika překlepů a

první obsahuje několik protichůdných tvrzení. Je tomu tak např. na stranách 4, 5, 6 a 7. Poté se diplomant konečně rozepsal a vzájemně si jeho tvrzení neodporují, práce se stává čtivější, a to i přes spíše popisnou druhou část, třetí část pak je radost číst. V první nejkritičtější části se diplomant nevyhnul ani některým tvrzením, která jsou přinejmenším sporná, např. hned druhá věta vypovídá o tom, že se buď v hodinách práva EU nevěnuje příliš pozornosti historickým kořenům vedoucím ke vzniku evropské integrace nebo že si je diplomant zapomněl osvojit, případně, že spíše preferuje praktické otázky a historické souvislosti jej natolik nezajímají. Je však jisté, že Winston Churchill nebyl v roce 1946 autorem prvotních myšlenek na vytvoření mezinárodní organizace evropských států, ale že tyto myšlenky se objevují přinejmenším již mezi oběma světovými válkami a dost možná ještě mnohem dříve. Drobné nepřesnosti se však dají odpustit, stejně tak jako se dá odpustit i to, že autor používá obecně rozšíření nešvar a namísto výrazu antedatovat používá nepřesně výrazu antidatovat.

Závěrem lze pouze konstatovat, že i přes drobné výtky je předložená práce velmi kvalitní a mohla by být po drobném vyčištění výše zmíněných nepřesností dobrým základem práce rigorózní. Práci proto doporučuji k ústní obhajobě a hodnotím ji jako výbornou. Pro ústní obhajobu bych rád položil otázku, jaké úskalí spatřuje diplomant v praxi ESLP, spočívající v tom, že o přípustnosti žaloby rozhoduje soudce a asistenti ze země proti níž stížnost směřuje.

Vladimír Baláš